

udvilde; naar Fjstens Vandring bliver stoppet der, er der ikke meget at gøre for dem, der fiske oven for, og Ynglingen forhindres ligeledes. Herved er nu ogsaa at bemærke, at den Forpligtelse, som man efter den nugældende Fiskerilovs § 50 skulde mene, at Ejeren havde til at lade Fiskegaarden staa aaben, saaledes at Fjsten kunde passere den tra Solnedgang Torsdag Aften til Solopgang Mandag Morgen, ikke overholdes. Jeg siger ikke dette som en egentlig Bebrejdelse mod Ejeren af Fiskegaarden, thi han har jo faaet Medhold af forskellige Domstole i saa Henseende, idet Fiskerilovens § 50 drejer sig om Ferskvandsfiskeri, og man har derfor ment, at det var tvivlsomt, hvor vidt denne Fiskegaard kunde komme ind under denne Paragrafs Bestemmelser; man har nemlig i gammel Tid undertiden brugt Betegnelsen „Randersfjord“ ogsaa om dette Stykke af Laen. Dog maa jeg tilføje, at jeg forstaar ikke, hvorledes denne Tvivl har kunnet blive bestemmende her, thi det er jo dog ganske utvivlsomt, at Laen paa den Strækning er et Ferskvandsløb og som saadant maa gaa ind under Bestemmelsen. Men Forholdene ere saaledes ogsaa paa dette Punkt meget uheldige og trænge til en nærmere Ordning. Desuden er Befolkningen oven for Fiskegaarden ogsaa paa anden Maade brøstholden ved denne Fiskegaards Ejskstens, idet Anlægget hindrer Vandets fri Løb, saa der der opsamles en Mængde Grøde og Genstande, som følge med Strømmen, saaledes at der i hvad Behørerne gentagne Gange have fremhævet ogsaa gennem Andragender til Folketinget — ster Overfømmelser, som for adskillige af Lodssejerne ved Laen have været meget skadelige og forvoldt store Tab, navnlig ved Høstet og Tørvehærgningstid. Det vil altsaa ses, at denne Fiskegaards Tjernelse og den dermed følgende Ophævelse af det Privilegium, der formentlig hører til den, vil være af væsentlig Betydning for den Befolkning, der driver Fiskeri ved Gudenaen. Hvor stor er nu denne Befolkning? Kommissionen, hvis Sagkundskab paa dette Område vel ingen vil kunne bestride, og som bestod af stedskendte Mænd, fastslog den til 3000 Familienmedlemmer, som altsaa være berørte af Privilegiet. Men oven for Fiskegaarden vil det efter Kommissionens Støn

være flere Hundrede Mennesker, som vilde kunne drive Fiskeriet, i alt Fald som et lønnende Bierherv, hvis Fiskegaarden ikke var der. Naar man nu vil spørge, hvad der da formentlig er at gøre i denne Sag, saa har jeg allerede antydnet, at det eneste, der vil kunne virkelig tilfredsstille den ikke ringe Befolkning, som det her drejer sig om, er ikke alene en Afløsning af det formentlige Privilegium, men ogsaa det, at Staten erhverver Fiskegaarden og nedlægger den, eller i hvert Fald driver den paa anden Maade end nu, saaledes at der f. Eks. blev anlagt en Udlærkningsanstalt, hvortil de stedlige Betingelser formentlig ere bedre end de fleste andre Steder, hvor slige Forsøg ere gjorte. Nu vilde jeg kunne tænke mig, at man maatte sølte sig afstræffet ved den store Sum, som Kommissionen naaede til, nemlig 300,000 Kr. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at en saa høj Sum vil der nu paa ingen Maade være Tale om. Dels er Fiskeriet siden den Tid efter alle sagtyndiges Mening betydelig forringet, ligesom Privilegiets Omfang jo nu maa ses som væsentlig ringere end den Gang, Kommissionen arbejdede, og dels har det vist sig, at det for Ejeren af Fiskegaarden, Ostenfeldt, har været forbundet med store Omkostninger, at hævde det formentlige Privilegium, han har. Han har nedlagt Forbud mod Fjsternes Anvendelse af bestemte Fjstevredsfaber, og han har derefter ført Tilhyn med, at disse Stedsfaber ikke blev benyttede. Dette har paa mangfoldige Maader foruden at hæmme og skade Befolkningen i dens Birtsomhed, medført økonomiske Byrder af ikke saa ringe Betydning for Ostenfeldt selv, og det vil altsaa ses, at Fjstretten ikke nu paa langt nær kan være det værd, som den den Gang blev anslaaet til. Der er nu imidlertid sket en Ting, som nødvendig maa noget forandre den Betragtning, hvorfra mine ærede Medforspørgere og jeg gif ud, den Gang vi stillede vor Forespørgsel. Der er nemlig opnaaet den hidtil forgæves søgte Bevilling til at føre en af de paagældende Sager mellem Ostenfeldt og Fjsterne op til Højesteret. Det er en Sag, som angaar Skorstensfejers Sejdel i Randers, og Sagen vil som sagt komme til Højesteret ifølge given Bevilling. Det har hidtil ikke været muligt at bringe nogen af disse Sager frem til